

„A szeretet, ami mindent megbocsát”

Életige

(Kol 3,13)

„Amint az Úr
megbocsátott nektek, ti
is úgy tegyetek!”

2004. december

12

Mit tehetünk?

Élesszük fel reggelente a teljes „amnesziát” a szívünkben, azt a szeretetet, amely mindent betakar, amely be tudja fogadni a másikat olyannak, amilyen, korlátaival, nehézségeivel

együtt! Ahogy egy édesanya tenne gyermekével, ha hibázik: mindent elnéz neki, mindig megbocsát, mindig remél.

Jézus, aki kétezer évvel ezelőtt belépett a történelembe, most a mi életünkbe szeretne belépni, de az út bennünk tele van akadályokkal.

Milyen akadályok zárhatják el Jézus útját?

A lelkünkben eredő minden olyan vágy, amely nem egyezik Isten akaratával.

A ragaszkodások, amelyek gúzsba kötnék bennünket. Utunkat állja az a vágy, hogy tiszteljünk, szeressünk, becsüljünk bennünket. Akadály lehet még a vágy bizonyos dolgok, az egészség vagy az élet után, amikor Isten mást akar, de a gonosz vágyak is, mint a lázadás, az ítélkezés vagy a bosszú.

Ezek mind a lelkünkben születnek, és teljesen betöltik.

Következésképpen ki kell oltanunk az ilyen vágyakat, el kell háritanunk ezeket az akadályokat, és **újra Isten akaratába kell helyezkednünk, így készíthetjük elő az Úr útját.**

Úgy közelítsünk mindenkihez, hogy új szemmel tekintünk rá, mintha sohasem követte volna el az adott hibát!

;-) Kezdjük újra mindig, tudva azt, hogy Isten nemcsak megbocsát, hanem el is felejt, és tőlünk is ezt kívánja!

Hogyan éljük ezt az Igét?

Mindennapi életünkben nekünk is lehetnek olyan rokonaink, iskola- vagy munkatársaink, barátaink, akik ártottak nekünk, megsértettek bennünket, vagy igazságtalanok voltak velünk. Talán nem jut eszünkbe bosszút állni, **szívünkben mégis ott lehet a neheztelés, ellenségeskedés, keserűség**, vagy akár egyszerűen csak a közöny, amely meghüszítja, akadályozza a hiteles, őszinte kapcsolat létrejöttét.

Történet egyszerű, hogy...

Így történt egyik barátunkkal is, akinek hazájában háború dúlt, szüleit, testvérét és több barátját a szeme láttára lemészárolták. Fájdalma lázadásba csapott át, és borzalmas, a gázzal arányban álló büntetést kívánt a gyilkosoknak. Újra és újra eszébe jutottak Jézus megbocsátásra hívó szavai, de úgy érezte, hogy képtelen életre váltani őket. „Hogyan szerethetném ellenségeimet?” – kérdezte magát. Hónapokra és sok-sok imádságra volt szüksége ahhoz, hogy lassan ismét megtalálja a békéjét.

Így mesélt erről: „Azoknak a testvéreknek a példája segített, akikkel együtt próbálom élni az Igét. Megértettem, hogy Isten azt kéri tőlem, ne engedjem, hogy úrrá legyen rajtam a bosszú, hanem arra törekedjem, hogy szeressem a mellettem élőket, a munkatársaimat, a barátaimat. Az irántuk való konkrét szeretetben találtam meg lassan-lassan az erőt, hogy teljesen megbocsássak családom gyilkosainak. **Most már béke van a szívemben.**”